

Некакво отдавна познато чувство на отвращение събуди в душата на адютанта тая история. Нему добре беше известна тая омразна чжрта у нашия бжлгарин. През целата война той беше наблюдавал тая чжрта по един начин най-нагледен. Колко пжти поради това, той беше плакал от отвращение и мъка . . . Но нему пак мина през ума: „кой е виновен за това“? И може би не за последен пжт той пак отговори на себе си: „не можем да искаме повече от вчерашен роб“. Все пак, и тоя пжт осжденият не извика добри чувства в душата на адютанта. Нещо повече, този пжт осждения не събуди у него дори чувството на съжаление.

— Не е верно! прекжсваше грубо осждения.

И когато военният прокурор свжрши, той изведнаж падна в едно неописуемо раздражение. Махайки със стиснати юмруци, той безумно вжртеше своя страшен поглед, като да се заканваше некому. Из устата му почнаха да излизат псувни, каквито никой не бе чувал до сега. Най сетне в некакъв страшен припадък той махна с ржка, като да скжса с всичко в света.

— Ех, Бжлгарйю, да не харосаш! изрева той с своето страшно гжрло.

И веднага като че унеме. Той не каза повече нито една дума и безсилно отпусна ржце. Па се остави да го заведат и вжржат о стжлба . . .

Адютанта бе съкрушен от току що виденото. Всичко у него като да се обжрна в полза на тоя нещастник. Може би сам той намираше че това именно тжй трябва да бжде. Неговото младежко сжрдце, обаче, му говореше нещо съвсем друго . . . И тжкмо сега той разбра, в присжтствието на смжрта, колко обича човек да прощава.

Той не довжрши своите мисли, когато внезапно настана едно раздвижване. В един миг насам изтичаха всичките работници отсреща. Там остана само осждения с вжрзани очи. Настжпи зловеща тишина. Чуваха се само отмерените и тихи крачки на войниците.

Нещо едвам затрепера в гжрдите на адютанта. По телото му полазиха студени тржпки. Нещо подобно изпитваше той при началото на всеки бой. Беше му противно да гледа повече какво ще става. Той чевржсто извжрна поглед и можаше да види само офицера зад войниците. Лицето на последния беше все тжй бледно, но спокойно.

И изведнаж резжк гржм като да раздра слуха на адютанта . . . „Свжрши се“ каза той на ума си и зацари пак същата зловеща тишина. Но това трая само един миг: чуваха се щракания на пушките, безпокойни стжпки, шушукания. Той се обжрна . . . Вжрху стжлба безсилно беше овиснало едрото